Ч. 221 (13.766). Львів. вівторок 21. серпня 1934. Pocztowa oprato opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Величавий успіх Гітлєра.

БЕРЛІН, 20. 8. ПАТ. Вчора відбулося загальне голосування в Німеччині. В голосуванні взяло участь 98.3 проц. виборців, управнених до голосування. Цілу Німеччину поділено на 35 виборчих округів, а ці на підокруги. Зараз по 8-ій год. рано міністри Гебельс і Фрік віддали свої голоси у виборчих льокалях у середмістю Берліна. Герінг віддав свій голос у своїй посілости коло Берхтесгаден, де лікується тепер по недавній самоходовій катастрофі. Німецький посол у Відні фон Папен приїхав до Берліна до голосування. Члени німецького посольства у Варшаві теж їздили до Німеччини голосувати. До Кельн приїхали численними поїздами німці з Бельгії і віддали свої голоси. До Аахен приїхали самоходи з німцями з Голяндії. У Кельн голосували теж моряки переїзджаючих кораблів. З Риму надійшли вістки, що німецька кольонія взяла численну участь у голосуванні на німецькім кораблі „Кобленц". У Гонк-Конгу в Китаю німці голосували на кораблі „Бремергавен". Перед палатою канцлєра зібралася численна юрба людей, яка домагалася голосними окликами появи канцлєра Гітлєра. Канцлєр показався передполуднем у вікні, а юрба уладила йому велику овацію витаючи окликами „Гайль".

При виборчих урнах сторожили пробоєвики. По вулицях їздили вантажні авта з націонал-соціялістами і голосними окликами накликували прохожих до голосування.

У Вісбаден мешканці деяких бльоків домів пішли до голосування походом. У Бресляв воєнні інваліди машерували теж походом до виборчих льокалів. Від полудня більша частина виборчих льокалів світила вже пустками, бо населення віддало свої голоси передполуднем.

Німецьке інформаційне бюро повідомляє, що всіх голосів віддано 42,871.911. За Гітлєром голосувало 37,806.090 (88 проц.), проти 4,813.103 (10 проц.). Неважних карток віддано 852.718.

При загальнім голосуванні в листопаді 1933 р. голосувало 43,453.000. За Гітлєром 40,602.000 (95 проц.), проти 2,101.000 (4.8 проц.). Уневажнено 750 тисяч (0.2 проц.).

Інтервенція французького амбасадора у Варшаві.

ПАРИЖ, 20. 8. ПАТ. Аґенція Аваса повідомляє, що французький амбасадор Лярош інтервеніював у премієра Козловського у справі арештованих директорів у Жирардові Вермеша і Каєна. Одночасно Авас подає такий коментар: Група французького короля бавовни Буссака, яка має більшість акцій підприємства бавовняних виробів у Жирардові протестує енергійно проти сваволі і проти арештування своїх співробітників, яке має на меті розбити підписану угоду з меншістю польських акціонарів та відібрати права французам. Комунікат Аваса пригадує, що генерального директора підприємства в Жирардові, Келера, вбито внаслідок нагінки польської преси, яка заохочувала до напастей.

В дійсности амбасадор Лярош інтервеніював 16. серпня ц. р. не у прем. Козловського, який вже 10 днів перебуває на відпустці, але в його заступника мін. Завадського. Мін. Завадський заявив амбасадорові, що арештовані директори находяться в руках судової влади, а не адміністраційної. Тому то інтервенція в тій справі не допустима.

З Парижа повідомляють, що амбасадор Лярош, згідно з вказівками свого уряду, домагався звільнення обох арештованих директорів підприємства у Жирардові. Ціла французька преса передруковує вістки агенції Аваса і насвітлює цілий жирардівський скандал згідно з інтересами групи Буссака. Метою аґенції Аваса викликати нагінку французької преси.

Зірвання совітсько-японських переговорів.

СССР І ЯПОНІЯ ОБВИНУВАЧУЮТЬ СЕБЕ.

МОСКВА, 20. 8. ПАТ. Аґенція ТАСС оголосила комунікат про переговори між СССР і Японією та Манджурією у справі продажі східно-китайської залізниці. Комунікат пригадує хід переговорів від 2. травня 1933 р. аж до дотеперішньої стадії, коли манджурська делеґація виїхала з Токіо. Комунікат запевняє, що большевики обнизили свої домагання з 250 мілійонів рублів, себто 625 мілійонів єн до 160 мілійонів єн (около 56 міл. рублів). Японія пропонувала зразу 50 міл. єн, а опісля підступила до 120 мілійонів єн. Тими уступками большевицький уряд дав докази доброї волі, щоби тільки, вдержати мир на Далекому Сході. Одначе Японія і Манджурія відкинули рішуче останні пропозиції большевицького уряду, який пішов на найбільші уступки.

Делеґація Манджу-ко покинула навіть демонстративно Токіо. Одночасно японська і манджурська преса ведуть нагінку проти большевиків, щоби таким чином приневолити СССР продати східно-китайську залізницю. Японсько-манджурська влада вважала за можливе перевести масові арештування в Манджу-ко большевицьких урядовців східно-китайської залізниці, як це було вже в осені 1933 р. Тепер нема вже двох думок, хто відповідає за перервання переговорів.

ТОКІО, 20. 8. ПАТ. Японське міністерство війни обвинувачує СССР за організування бандитських нападів на поїзди, щоби унеможливити положення японських військ у Манджурії.

МОСКАЛІ ВТІКАЮТЬ З МАНДЖУ-КО.

З Харбіна повідомляють, що між большевицькими громадянами панує переполох з приводу останніх подій між СССР і Японією. Большевицькі громадяни в Харбіні та інших манджурських місцевостях випродують з поспіхом своє майно і втікають до СССР. В останніх днях втікло їх до СССР понад 1000.

МАНДЖУ-КО ОБВИНУВАЧУЄ СССР.

З Чанґ-Чуну повідомляють, що на засіданні манджурської ради міністрів обговорено грізне положення з приводу останніх подій на східно-китайській залізниці. Міністр комунікації заявив, що слідство виявило участь арештованих большевицьких урядовців у висадженні японського транспорту муніції. Тому манджурський уряд не може далі толерувати большевицьких урядовців на східно-китайській залізниці.

Арештовані урядовці загрозили голодівкою, коли їх негайно не звільнять з вязниці.

ФРАНЦУСЬКА ПРЕСА ПРО ПОДІЇ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ.

ПАРИЖ, ПАТ. Французька преса слідкує з увагою за ходом подій на Далекому Сході. „Ле Жур" пише, що за останніх 48 годин японсько-большевицькі взаємини увійшли в гостру фазу, в якій дотепер ніколи не находилися. „Евр" пише, що Франція дуже зацікавлена ходом подій Далекому Сході. СССР є тепер дуже важливим чинником миру в Европі. На випадок конфлікту на Далекому Сході зменшилась би сила і значіння большевиків на Заході.

Журналіст Бернус у „Журналь де Деба" вважає ситуацію дуже напруженою, але не сподіється скорого вибуху війни. Бернус пише, що теперішнє положення на Далекому Сході дуже подібне до положення перед 30 роками перед вибухом російсько-японської війни. На випадок війни Владивосток відограє таку ролю, яку відограв раніше Порт Артур. СССР зволікає з війною, а Японія мабуть ще не зовсім підготована. В кожному випадку Франція не повинна вмішуватися до конфлікту на Далекому Сході. Бернус сподіється, що не дійде до французько-большевицького союзу, який міг би принести богато розчарувань на Заході, а ще більше клопотів на Сході. За деякі необдумані рішення може Франція дорого заплатити.

В. БРИТАНІЯ І ПОДІЇ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ.

Політичні кола в Льондоні міркують, що положення на Далекому Сході матиме великий вплив на хід европейських подій з приводу переговорів про східно-европейський договір взаїмної допомоги. В Льондоні кружляють поголоски, піддержувані приятелями большевиків, про порозуміння між Німеччиною і Польщею проти СССР

Розлім в євангельській церкві.

БЕРЛІН, 19. 8. ПАТ. Міністр Фрік відкликав заборону вести церковно-політичну дискусію в пресі. Відкликання заборони стоїть у звязку з поважним розламом, який зарисувався в євангелицькій церкві в Німеччині. Після оголошення рішень другого синоду німецької євангелицької церкви, який відбувся минулого тижня, відбувся в останню середу в Берліні зїзд т. зв. віроісповідного синоду з цілої Німеччини. Рада цього синоду розглядала подрібно маніфест державного синоду і поставилася до нього дуже критично. Віроісповідний синод рішив на випадок примусового прилучення до державної євангелицької церкви відлучитися від неї. Було би це новою схизмою в німецькій євангелицькій церкві. Уряд рішив дати обом сторонам змогу забрати голос у пресі.

Величезний страйк.

ЛЬОНДОН, 19. 8. ПАТ. Страйк у волокнянному промислі в Америці заповідається на величезні розміри. Робітничі союзи вовняного, шовкового і трикотажового промислу рішили піддержати страйк у бавовняному промислі і також розпочати страйк 1. вересня. Якщо до того прийде, застрайкує коло 600 тисяч робітників.

Три смертні присуди.

ВІДЕНЬ, 19. 8. ПАТ. Військовий трибунал засудив на смерть одного гітлерівця за участь у нападі на віденську радіостацію 25. липня ц. р. 12 інших учасників нападу засуджено на досмертну вязницю. В Інсбруці військовий суд засудив на смерть двох гітлерівців за те, що перепачковували з Німеччини вибухові матеріяли.

Щасливий лет у стратосферу.

БІЛГОРОД, 20. 8. ПАТ. В суботу в год. 2:30 попол. осів на полях коло села Зеновіє недалеко югославянсько-мадярсько-австрійського кордону стратосферичний бальон проф. Косінса. При осіданні помагали селяни та жандарми. Проф. Косінс та його товариш Ван-дер-Ельст переночували в директора місцевої школи. Летуни були виснажені довгим летом. Проф. Косінс заявив представникам радія у Любляні, що підчас лету у стратосферу долетів до висоти 16 км. і перевів дуже докладні наукові досліди над діланням космічного проміння. Рано розібрали бальон й оба дослідники враз з бальоном вернулися поїздом до Брюселі.

БРЮСЕЛЬ, 20. 8. ПАТ. Вістка про щасливий осідок бальону проф. Косінса викликала велику радість. Молоді бельгійські учені кружляли довший час над Австрією, Мадярщиною і Югославією та не могли осісти, бо зле ділав регуляційний прилад бальону. Учені розібравши бальон виїхали до Любляни, а опісля до Брюселі. Тут перевірять наукові прилади і щойно тоді зможуть дещо докладніше сказати про третю бельгійську подорож до стратосфери.

Перші шибениці у Львові 1914 р.

Рядки, які подаємо, надіслав нам один українець, що підчас вибуху світової війни стояв у службовому звязку з карним заведенням у Львові, званим Бриґідками і мав змогу бачити на власні очі ославлену юстифікацію, практиковану тоді австрійською владою на Богу духа винним українським населенням.

Після оголошення мобілізації віденське міністерство справедливости наказало перенести вязнів з карних заведень до Чех. Наслідком того 5. серпня 1914 р. в ночі з львівського карного заведення (Бриґідок) відійшов транспорт 350 вязнів і 54 вязничних сторожів до карного заведення в Картузах біля Ічина в Чехах під ескортою 50 ляндштурмістів. Автор цих рядків мусів для тих вязнів виготовити грошеві аркуші, бо урядовець від тої роботи пішов до війська, а крім того видавати харчі для 58 хорих вязнів.

Дня 10. серпня раненько питав його ц. к. дивізійний військовий суд телефонічно, чи є в заведенні місце для 50 москвофілів з Жовківщини і Сокальщини. Місце було, отже коло 10. год. передпол. прийшов транспорт, зложений із 42 осіб, при асистенції вояків краєвої оборони та в супроводі вдесятеро більшої юрби цивільних осіб, що верещали: на гак москвофілів! На гак!

Зачинилася брама і вояки уставили „москвофілів“ на подвірі. Були між ними молоді люди і старі, мужчини і жінки, селяни та інтелігенти. Самих священиків було 7, а попри них одна жінка священика з дорослою донькою.

Шеф карного заведення, родом чех, глядів, помітно співчуваючи, своїми славянськими очима на тих нещасних, сповевіряних людей, яким кров текла з босих ніг, і звелів авторові тих рядків видати їм харчі на обід, бо багато з них уже по дві добі нічого не їли. Жінку священика з дочкою велів відставити до жіночого карного заведення Марії Магдалини.

Видавши з магазину потрібні харчі, пише автор, пішов я до ждальні, де находилася жінка священика з донькою, і спитав її, чи може вона заплатити собі дорожку до заведення Марії Магдалини, щоб оминути атаки вуличної юрби, яка збиралася на вулиці під Бриґідками.

— Пане, — відповіла вона — дуже радо заплачу дорожку, бо не маєте поняття, як та юрба нас паплюжила весь час від залізничого дворця аж сюди, як кидали на нас камінням, не зважаючи на священичу одежу ані на сивий волос!

Я найняв фіякра за 75 с. і завіз обі жінки до жіночого карного заведення. Тут сестра дозорчиня не хотіла їх приняти, мовлячи, що там є місце тільки для засуджених. Одначе я покликався на приказ свого шефа і залишив обі жінки в жіночому заведенні.

Минали дні і до Бриґідок приводили дальші партії „москвофілів“. Аж 24. серпня в год. 8. ранком відзивається телефон: Військовий суд наказує зробити шибеницю на подвірі, бо будуть вішати чотирьох засудженців москвофілів: 1) Антона Суплекевича, 2) Семена Шпорлюка, 3) Семена Хіля і 4) Івана Хіля.

Я дав картку дозорцеві, щоби привів тих чотирьох людей до окремої келії. За годину приходить авдитор у ранзі ляйтнанта, пенсіонований австрійський прокуратор.

Веду його до келії, де находилися засуджені, і авдитор проголошує присуд: Антін Суплекевич за те, що давав знаки москалям, засуджений на кару смерти через повішення. Присуд буде за годину виконаний.

Подібний присуд оголосив Шпорлюкові й обом Хілям за те, що показали москалям стежку крізь ліс. Іван Хіль, 18-літній син Семена, почав судорожно плакати, що так швидко мусить зійти зі світа.

Задля виконання екзекуції прийшов незабаром священик, щоби висповідати нещасних на смерть, дальше явилися підполковник і три поручники, всі німці.

Першого повісили Суплекевича, мабуть війта із Скоморох, другого Шпорлюка, а дальше Семена Хіля і його сина. Коли якийсь ляйтнант закидав останньому шнур на шию, він крикнув з плачем: „Присягаю Богу, що я не винен“!

Після екзекуції всі три поручники прийшли до моєї канцелярії. Я не видержав і сказав тому, що сповняв ролю ката:

— Я бачив, як кат Лянг вішав у 1908 р. душогуба Чабака, але ваше вішання рівняється найгіршим тортурам.

При відході поручник витягнув на прощання до мене руку. Я руки йому не подав, мовлячи: Ihre Hand ist mit Blut beschmutzt.

Більше старшини до вішання не приходили. Зате за другий день прийшли два капрали військової поліції і повісили: Івана Колесника, Василя Пезюка, Івана Ярмоловича та Олекси Баделовського. На третій день було ще трьох повішених, але їхніх імен я собі не записав, бо не було мене в бюрі. В часі від 24. до 30. серпня повішено в Бриґідках 11 осіб.

Вночі з 30. на 31. серпня зігнали на подвіря всіх вязнів, а передполуднем 31. серпня прийшло 260 поліцистів, які повели понерх 1.200 людей чвірками на головний дворець, а звідтіля на захід.

Стільки наш інформатор, що живе тепер поза границями Польщі.

ВЕЛИКИЙ ЗЕМЛЕТРУС В ЯПОНІЇ.

ТОКІЮ, ПАТ. В околицях Наґоя відчули великий землетрус. Залізнича комунікація перервана. Осередок землетрусу находиться 50 миль від Наґая. Населення в переполосі покидає доми і мешкає під голим небом.

ПОГРОМ ЖИДІВ НА ЛИТВІ.

БЕРЛІН, ПАТ. Німецьке інформаційне бюро повідомляє, що в Шавлях минулого четверга дійшло до протижидівських заворушень і жидів поранили. Причиною заворушень була суперечка між жидом і аптекарем, підчас якої жид зранив аптикаря ножем у голову

ПРИПИНЕНИЙ РУХ НА СХІДНО-КИТАЙСЬКІЙ ЗАЛІЗНИЦІ.

ХАРБІН, 19. 8. ПАТ. Постійні напади бандитів на поїзди на східно-китайській залізниці довели до того, що комунікація між стацією Пограничная і Харбіном перервана. Телефонічні і телеграфічні дроти перервані.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 21. СЕРПНЯ 1934.

О. ГОРИЦВІТ

ЧУДАК.

— Др-р-р-р...

— Зриваюся з ліжка і біжу до телефону. Слухаю.

— Д-р Електрович? До хорого!

— Який Електрович? Тут реміснича бурса!

— Вибачте! Це помилка!

От і вибачаю. Гарна помилка серед ночі. Дивлюся на годинник. Друга година. Північ. Кладуся назад. Годі заснути. На дворі виє Нерон. Якось здрімався.

— Бр-р-р. Калать, калать, калать...

Покотився сходами банячок. Ага! Пята година. Кафлярі збираються на будову до роботи. Пора вставати.

Зібрався, почистив черевики, застелив ліжко. А коридором: Гоп, гоп, гоп... важкими чобітьми на підковах по паркетах. Це вуйко-сторож уже йде дзвонити. І дзвонив, аж в ухах лящіло. Мерця збудив би. Хвилина тиші, а там гук, стук, біганина, шамотня. Встають хлопці. Ще раз дзвінок, поснідали, і пішли до праці.

„Кільо вісімдесять цукру, девять кільо муки, смальцю два, сіль, крупи, цибуля — вже! Має вистарчити на шістьдесятьпятьох! — Сказав я до господині, видаючи харчі з бурсацького магазину.

— А що зробити з молоком? Звурдилося! — Скривилася господиня.

— Треба було так робити, щоби не звурдилося! Нечисті баняки! Візьміть у крамниці на кредит. На першого заплачу! — сказав я у дверях.

— Поліцай записав канал! — бовкнув захмурений вуйко, замітаючи коридор.

— Ваша вина! Заплатите! Вечором, щоби були фіри і зробити порядок! Треба поторгуватися з ними! — і не спиняю ходи.

Іду до себе. Під дверима чекає двох учнів.

— Собашек звихнув ногу! Що робити з ним? — питають.

— Боровся з кимсь! Нищите інвентар! Беріть під руку і ведіть до шпиталю!

Аж тепер заходжу у кімнату і сідаю до праці. Записую в книжках рахунки. Нудна і важка робота. Усе нестає. Довги, кредити, учні не платять.

— Др-р-р-р...

— Галльо! Бурса.

— Тут пекарня! Коли можна прийти за грішми?

— Вже сотий раз видзвонюєте! Як не маю, то не маю! По першім заплачу! Поважання!

Завтра спортові змагання бурсацької дружини. В неділю концертик і кооперативні сходини. Пригадав собі і дещо позаписував. Відібрав почту і поглянув на годинник. В десятій розправа в суді. Збіраюся до відходу. Ще раз дзвінок.

— Галльо! — Тут бурса!

— Тут склад дерева! Просимо викупити векслі, якими платили за вугілля. Ви їх жирували!

— Добре, добре, добре! — Моє поважання!

Ви наші і векслі ваші, що ними поетові-бурсакові платили.

Накинув на себе витерту пелерину і вибіг на двір. Ще коло брами заплатив коминяреві і пустився парком. Вдихнув запашне квіття акацій. Справді гарно на дворі! А чи машина. Вже не відчуваєш чару природи. Годі!

— А, а-а-а! — Гаразд братіку! — перейняв мене товариш на якійсь вулиці. „Ти де тепер?“ — спитав.

— У бурсі!

— Ой щаслива людина! Нічого не маєш до роботи! Часу доволі — нудиться?

— Еге ж! На бороду плюю! — засміявся я і розпрощався ідучи дальше.

— Ах! Добре, що вас стрінув! — заступив мені дорогу знайомий учитель. — Позичіть мені 50 золотих! Приїхав жінці плащ купувати і ще дещо, тай забракло. По першім віддам!

— Немає, пане добродію!

— Та що говорите дурниці! Ви в бурсі і не маєте? Алеж, бо зробився з вас скупиндряга! Хе-хе-хе... — зареготався на всю вулицю.

Добув я йому останніх 20 золотих, що тримав батькові на жито і розпрощався. Вже недалеко суду стрінув доброго гостя.

— Сервус приятелю! Давно не бачились. Ходім на друге сніданнячко! Побалакаємо! — і тягне за ґудзик.

— Немаю часу приятелю! Спішуся з важною справою! Термін!

— Но, но, но! Я й не спиняю! За рік так піднесешся, що й балакати вже не схочеш!

Розійшлися ніяково. До суду вбіг у сам час. За годину вийшов і скрутив на ринок перевірити ціни на харчі. Опісля сторгував у крамниці кілька тарілок, ложок до кухні і спішу до дому. Аж напроти знайома пані. Привіталися. А вона відразу:

— О! Гарно, гарно! Просили вас на свячене і навіть не були ласкаві заглянути?!

— Не мав часу, пані добродійко! Хлопці є у бурсі. Випадало з ними провести цю святочну хвилину.

— Ей! ви все своє, одно і те саме! Я вже говорила до чоловіка, що ви геть здивачіли!

Оправдуюся, вияснюю, пояснюю, — дарма. Кажуть, жінки не переконаєш.

— Вибираємося завтра до вас! Будете дома? — спитала іронічно.

— Буду, буду! Напевно! Будь ласка, зайдіть!

Не радо приймаю гостей, бо навіть не маю де їх примістити, тай погостити, але тут вже годі відмовитися. Тому просив. Прийшов до дому змучений і спітнілий. Аж тепер заглянув на столі своє снідання і зїв його з найбільшим апетитом. Перейшовся по кімнаті, та став роздумувати над тим, чи справді не став я тепер відлюдком і чудаком. Можливо, кілька літ не живу, а кручуся, як машина, не може бути інакше. Та вже і нерви не служили.

На столі лежали листи. Відчиняю один, читаю: „Прошу приняти хлопця на безплатне удержання. Він дуже здібний! Але родичі бідаки!“ А дальше: „Це скандал, що наша інституція дала змарнуватися хлопцеві!“

Добре пише громадянин! Читаю другий: „За сина залеглоостей платити не буду, бо я вже давно писав йому, щоби вертався додому!“

Добре! Читаю третій: „Як не будете дальше сина тримати в бурсі, то прошу мені звернути за ці чотири місяці, що я оплачував! Як би я був знав, то був би не зачинав!“

Ще ліпше!

І так роками йшло своїм порядком. На нещастя, я занедужав. Мусів вносити прохання, щоби звільнили мене і я покинув бурсу.

Маю ледви що зїсти і в що одягтися, але маю кілька годин денно для себе: читаю, пишу, займаюся культурно-освітніми справами. А мої приятелі і чужі люди повторяють:

— А то чудак! і дурень. Покинув таке безжурне місце!

Перед злукою двох театрів.

ВІДРАДНЕ ЯВИЩЕ.

Дістаємо вістку, що цими днями обі трупи наших двох найкращих театрів „Театру ім. І. Тобілевича“ і „Заграви“, зїхавшись у Коломиї, приняли постанову, щоби перевести злуку. Фактичну злуку сподіваються перевести вже при кінці цього місяця і цю справу доручили п. В. Блавацькому. Якщо справді з двох цих театрів створиться один, втягнувши в себе найкращі сили, тоді можна ворожити йому кращий успіх, ніж досі.

Передовсім треба привитати відрадне явище, що самі артисти, без посторонньої помочі, приходять до пересвідчення про потребу обновити свій склад і замісць вести безплодне суперництво, обєднатися. Коли рік тому кілька артистів покинуло „Театр ім. Тобілевича“ і вступило до „Заграви“, вони самі і дехто з посторонніх людей гадав, що створивши окремий ансамбль, зможуть вони проявити свій талант свобідніше та повніше, коли матимуть більше ініціятиви. Такий самий погляд панував (може панує і досі) серед деяких артистів „Театру ім. Тобілевича“, які хотіли би мати якнайбільше „самостійности“.

ЗБІРНА СПІВПРАЦЯ.

Не знаємо, які мотиви промовили в останній хвилині за злукою. Коли це були мотиви, що мали за собою досвід, як оба театри тратять на своїй силі роздвані, то цей досвід покривається зовсім з думкою відомою віддавна театрознавцям. Театральна трупа це збір людей, які можуть проявити себе краще, чим краще вміють розділити поміж себе ролі. Режисер, який не вміє відкрити справжніх рис таланту поодиноких артистів і з несвідомости або приватної симпатії доручає одним ролі, які надаються для других — підриває теж талант усієї решти ансамблю.

У наших нинішніх театрах, засуджених на мандрівку, панують своєрідні відносини, які мають свої великі прикмети, але доводять теж до прикрих конфліктів. Театральний ансамбль тримається тільки товариськими звязками: члени трупи вибирають часто з поміж себе управу, а авторитет управи здебільша моральний, а не оснований на матеріяльному впливі, як це буває у тих театрах, де директор є необмеженим паном. Товариська солідарність помагає у співпраці, витворює атмосферу духового порозуміння, але коли ці звязки вриваються і настає ворожнеча, театр нагадує отару.

ЗЛИДНІ І КУЛЬТУРНИЙ РІВЕНЬ.

Вже сама спроба порозуміння між двома театрами — доказ, що взяла там верх зрівноважена думка і зрозуміння власного інтересу. Саме тоді, коли економічна кріза робить щораз важчою боротьбу за прожиток, обєднання сил може бути єдиним виходом зі скрутного становища. З економічною крізою йде в парі духова. Такі чисто культурні організації як театр тратять своїх прихильників часто через дуже зрозумілі причини. Коли до цих причин приходить іще аргумент, що, мовляв, театр слабий, не заслуговує на підтримку, тоді рятувати його дуже важко.

Хто знав зблизька наші театральні обставини, той мав нагоду переконатися, що навіть серед найбільших злиднів наші кращі артисти вміли дбати за рівень театру. Бували випадки, що вони відмовлялися від обіду або вечері, щоби купити для себе якусь частину ґардероби, необхідну для даної вистави. Енергія та запал, яку проявляють вони серед найбільше байдужої публики, заслуговують на найбільшу пошану.

ВАГА ТЕАТРУ.

Придивляючися до життя культурних людей на провінції, розуміємо вагу театру, що розбуджує навіть найбайдужніших. Багато в нас говорили і писали про ролю театру, як осередка, що поширює рідне слово в його найчистішій та найкращій формі. Добра театральна дружина напевне захотить неодного письменника бодай перекласти чи переробити якусь вартісну пєсу. Навіть той, буцім-то, столичний Львів, що вміє спати негіршим від провінції ведмежим сном, потребує кілька разів до року кількох добрих вистав, щоби прокинутися і пригадати собі, що театр це також одна із форм культури та творчости.

СВОБОДА.

Пригадую...

Кінець 1917 р. Як на Великдень церква, переповнена вщерть саля великого міського театру. Старі, молоді, жінки, мужчини, діти. Напружена тиша тремтить у повітрі. Тисячі очей спрямовані на сцену, пожадливих, голодних чогось надзвичайного, нервово — блискучих.

А він говорив...

... Може не кожний з вас у всій ширині охопив, зрозумів і усвідомив собі що сталось. Може не кожний з вас цілою своєю істотою пройнявся і оцінив таку важну подію, що стихійно зібрала нас сюди. Не щоби повчати, не з тим, щоби накреслювати перед вами пляни на майбутнє, говорю до вас, мої кохані сестри і браття! Матимемо час, коли зможемо уформувати нове життя. Хочу лише, може з егоїстичним захованим у душі моїй наміром, пережити разом з вами ще раз отой момент невимовної розкоші, коли блиск свідомости болюче-солодко пронизує мозок і серце і вся істота в захваті щастя рветься у височінь, вільна від земних турбот і злиднів, почуваючи, що готова до вчинків, гідних богів... Бо нині ми, свобідні! Тюрма народів лежить у румовищах, і кожний вязень-народ піде від нині своїм шляхом, щасливий, вільний. Наша рідна Країна, така велика й багата, що пливе молоком і медом, дасть кожному все, що йому потрібно, бо від нині ми самі правити будемо своїм життям, бо нині прийшла до нас довгождана, викохана та вимріяна Свобода!... Чи розумієте ви, що значить свобода, ота правдива свобода по сотнях літ поневолення і гнету?

Послухайте, що сказав поет:

...„Коли я зберу з цілого світу всі добрі слова, що є у людей, ніжні промови, дзвінкі пісні і кину їх, мов пташки під ясне небо;

коли зберу я всі усміхи дітей, сміх жінок, ще нікими непокривджених, пестощі сивих матерей, міцні доторки руки друга і зроблю з них нетлінний вінок на чиюсь прегарну голову;

коли я обійду всю землю і зберу всі квіти, які тільки є на землі: в лісах, на полях і лугах, у садах богачів, у глибинах вод, на синім дні океану, коли зберу всі блискучі самоцвіти і добуду їх із глухих нетрів, із темряви глибоких копалень, видру їх із королівських корон і вух богачів, — і все це — дорогоцінне каміння і квіти зложу в одну блискучу гору.

коли зберу я всі вогні, що горять у всесвіті, всі світи, всі проміння, всі блиски, вибухи та ти-

ДМИТРО МАКСГОН 2)

ЗАКЛАД.

Приходимо до коршми й кажу вам, я таки зараз усе зрозумів. Бачу, пан радник, як у себе дома. Стара, груба жидівка, бігає як посолена, поквапно робить порядок, а її доня просто лине до мого радника. Витає його сердешно, мило всміхається, а її великі, сині очі, так і видно, аж сяють з радости. Я дивлюся на ту жидівочку й міркую: „Гарна собі дівчина, й здається, пухка як пампушок, хоч сама вона руда-руда, аж горить“. А мій радник дрибцює біля неї, своїм рукам не дає ні хвилиночки спокою: то за руді кучері смикне, то по личку погладить, то знов рученьки стискає. Я дивлюся на це, а далі вже остогидло мені це залицяння й тому гукнув у їхню сторону: Ну що, раднику, вже наситилися? Думаю, вже можемо відїзджати. А молода на це:

— А я двері замкну й ви поїдете тоді, коли я схочу.

Опісля примилюючись до радника, кинула в мою сторону:

— Зрештою ви можете їхати, коли вам так спішно, а пан радник таки лишиться.

Не було іншої ради; я мусів залишитися і на все дивитися... Пане раднику, можу розповідати все в подробицях?

— Говоріть, говоріть, нічим не вяжіться, — заохочував мецената Малинка.

— Ба, коби не був я шляхтичем, то певно все розповів би, а так це личить мені. Скажу тільки те, що ми просиділи в тій коршмі щось дві годині, а що вже там було, то доміркуйтеся знове.

Ось чому я передше казав, що суджена пана радника мусить бути руда, бо я бачив сам, що тільки руді жінки можуть мати вплив на нього.

— В цім випадку ви грубо помиляєтесь, — боронив себе Малинка, сміючись

— А що буде, як правда по моїй стороні? — дразнив радника меценас.

— Я даю вам те саме питання. Відповідайте!

— Якщо я помилився, жертвую десять золотих Рідній Школі. А ви?

— Даю сотку.

Оба стиснули собі руки.

Рідношкільний діяч плеснув у долоні, сильно їх потер і звернувся чемно до Малинки:

— Пане раднику, коли маю зголоситися по гроші?

— До мене ні, хіба до меценаса.

— До кого, то ще побачимо! Маю на думці годину, день і місяць.

— Від сьогодні за чотири тижні.

— Гаразд, точно зголошуся.

Від тої днини радник Малинка дуже рідко показувався на „Бесіді“. Був занятий своїми справами. Направляв дім, купував нову обстановку, а також виїзджав часто на провінцію. Ніхто, навіть найближчі товариші не знали про день вінчання Малинки. Точніше кажучи, знав про те тільки д-р Бігун, його шкільний товариш і довголітній приятель. Одної днини звернувся Малинка до нього з проханням:

— Слухай, Славку, я попрошу тебе одну прислугу.

— Дуже радо, говори.

— За три дні моє вінчання. Будь мені свідком, другий свідок місцевий учитель.

— З великою приємністю! А де буде вінчання?

— На селі. Поїдеш зо мною.

У день вінчання, точно в сьомій годині увечорі заїхав віз перед невеличку хату, що своїм зверхнім виглядом мало чим різнилася від інших селянських хат. Одинокий, гарно вдержаний квітник перед вікнами вказував на те, що мешканці тієї хатини люблять квіти та не жалують для них свого труду.

З фіякра висіли Малинка і Бігун. Їм назустріч вийшли з хати дві жінки: старша, середніх літ і молода, гарна чорнявка.

— Це моя суджена..., — знайомив Малинка Бігуна зі старшою жінкою.

Бігун, мов недовіряючи словам Малинки, глянув на нього коротким, допитливим зором. Побачивши його зовсім поважне, ясне обличчя, ввічливо всміхнувся і кількома банальними словами старався затерти сліди свого збентеження.

За годину в місцевій церкві відбулося вінчання, а вже три години пізніше Малинка й Бігун сиділи проти себе в маленькій кімнаті парохіяльного дому, де мали ночувати.

— Я запримітив твоє збентеження при першому знайомстві, — заговорив перший Малинка

— Не дивуйся, ціле місто гуділо, що ти береш двадцятьлітню дівчину.

— А бачиш сам, інакше сталося. І я з цього дуже вдоволений, це кажу тобі зовсім щиро.

— А чому д-р Калинюк словом запевняв мене, що ти женешся з Олею?

— Він те саме розтрубів по місці, та правду кажучи, тоді казав правду.

— Якже це?

— Послухай! Перед двома місяцями Калинюк присікався до мене: Ходи, каже, провітритися трохи. Їду на село перевірити здоровля дітей з „Дитячого Садку“. Їдь зо мною, а то заплісніеш між тими стінами.

Я поїхав. Входимо до читальні, там повно маленької дрібноти, а серед них їх учителька. Я тільки глянув на неї, тільки заговорила вона, а моє серце як навіжене затріпоталося в грудях. Скажи мені, будь ласка, ти ще памятаєш Олю Павлівну, що мешкала тому сорок літ на Микулинецькій вулиці в Тернополі? Памятаєш її?

— Пригадую собі, що ти дурів за нею. А що з нею сталося? Живе ще?

— Давно померла. Вона вийшла заміж за богослова, а всеж я не перестав її любити. Як хотів, як старався, та не міг. Саме через те я досі парубочив. І уяви собі: приїзджаю до читальні й пізнаю мою теперішню пасербицю... Щож ти скажеш про неї?

— Подібна до Павлівної.

(Д. б.)

хі слева й загравою єдиної великої пожежі осяю тремтливі світи, —

то і тоді ще не зможу назвати, заквітчати, возхвалити тебе, Свободо!"

І зрозуміли всі. І був несамовитий крик захоплення, шалений крик і плач і ридання. Хвилинами саля воркотливо втихомирювалась і завмирала — і нараз, як по бурі спізнена блискавиця, нагло пронизувал неспокійну тишу істеричний оклик:

— Сво-о-бода-а!

І знову зривався загальний крик і оплески і домагання:

— Говори далі!... Ще говори!..

А промовець за кулісами, притулившись лицем до лаштунків, здрігаючи плечима, плакав...

. . . . : : : :

В Адама Олеарія, в новім описі його подорожі на Схід через Росію, написанім саме триста років тому (1635 р.), читаємо:

...„Це нарід, що живе в неволі, тяжко гаруючи. Ось тому в них не знайшли ми багато більше того, що на них чи при них... Їм залишають лише стільки землі, щоб вони ледве-ледве могли прогодувати себе та своїх дітей протягом року. У деяких місцевостях, де багато лісу, вони тікають у лісові пущі, потайки обробляють там ріллю, сіють, збірають зерно і закопують його в землю. Коли влада довідується про це, то зерно в них відбірають, а селян карають і бють шпіцрутами... так, щоб здерти зі спини шкіру..."

А у триста років пізніше, в серпні 1934 року, „Дейлі Експрес" пише: „Кореспондент наш біля Київа бачив мертве село, де залишилось шість осіб. Виголоднілий хлопець показував непохований труп свого батька, що вмер місяць раніше".

А ризький кореспондент „Таймса" повідомляє: „Нарком внутрішніх справ видав розпорядження своїм органам, щоби особливу увагу присвятити організації процесів проти „стригунів колосся". Хто виріже збіжжа на суму поверх 50 рублів по ринкових цінах, має бути караний розстрілом або десять роками примусових робіт"...

Свобода!...

Ів. Мисик.

НОВИНКИ

— Кара смерти за шпигунство. Перед наглим судом у Вильні відбувся процес Мих. Роговського за шпигунство в користь сусідної держави. Роговського засуджено на кару смерти, а що президент Мосціцький не скористав з права ласки, присуд виконано.

— Вбивник зголосився на поліції. Міхал Дзеcендзяк, який минулого тижня у Рісні Польській поранив сокирою свою 17-літню жінку і стареньку бабусю, а опісля утік до ліса, зголосився сам на станицю поліції. Злочинець заявив, що причиною вбивства була ненависть до молодої жінки, яка не погоджувалася на забаганки свого чоловіка-збоченця.

— Покидають дітей. При вул. Кляйнівській ч. 4 невідома жінка залишила в брамі 6-місячного хлопчика, завиненого в лахміття. Під муром камениці при вул. Малаховського залишено кількамісячну дівчинку. Дітей віддали дільничевим урядам магістрату.

— Хуртовина з градом над Болгарією. Зі Софії повідомляють, що над містечком Шумен лютувала страшна хуртовина з градом, який понищив дахи всіх хат у селі Чатово. Град був такий великий, що вбив одного селянина, а 40 селян поранив. Цілий збір збіжа і село Чатова знищені. Міністерство внутрішніх справ поспішило з допомогою нещасливим селянам.

— Забава змії з дівчиною. Над берегом ріки в північній Індії одна індійка залишила в хаті дволітню донечку Есодію, а сама пішла на ріку прати біля. Жах огорнув молоду матір, коли вона побачила їдовиту змію кобру, яка обвинулась довкола її донечки. Несамовитим криком закликала на поміч сусідів, але ніхто з них не мав відваги звільнити дівчину з обіймів змії. А тимчасом Есодія бавилася з коброю, яка ласилася мов кіт. Коли ж індійці підійшли до Есодії та силою хотіли прогнали кобру, змія грізно засичала й індійці повтікали. Коли вже змії знудилася забава з Есодою, полізла між корчі над рікою. Забобонні індійці переконані, що дівчиною опікуються боги, коли їй нічого не сталося.

— Брат мікада їде в гостину до президента Рузвельта. До Ню Йорку приїхав брат японського цісаря кн. Кая з дружиною. Після оглядин Ню Йорку японські гості поїдуть в гостину до през. Рузвельта до Вашингтону.

— Фабрика розводів. Окружний суд у Ризі одної днини за не цілих дві години дав розвід 137 подружим парам. Таким чином розвід одної подружої пари не тревав навіть одної мінути.

— Зловживання директора тютюневого монополю. В Станиславові арештувала поліція на приказ прокуратора окружного суду директора Кухарука за зловживання. Ще в травні ц. р. люстраційна комісія з Варшави перевела ревізію і відкрила крадіж грошей та фальшування касових книг. Службовичка Міцінська призналася перед комісією до крадіжі кільканацять тисяч зол., але зобовязалася гроші звернути. Директора Кухарука припинили в урядуванні, а касові книги комісія забрала до Варшави. Основна перевірка книг виявила теж зловживання Кухарука і тому його арештували.

— На відпустах крадуть дітей. Минулого тижня на відпусті у Кальварії коло Перемишля одній селянці з добромильського повіту згубилася між юрбою чотиролітня донечка. Нещаслива матір шукала цілий день за донечкою, але щойно вечором знайшла свою донечку з поломаними руками і ногами біля прошака. З розпуки мати збожеволіла, а прочани хотіли злінчувати нелюда-прошака, який зробив з дівчини каліку тому, щоби вимантити від прочан гроші. Поліція не допустила до самосуду і прошака арештувала. Кілька годин пізніше від прошаків відобрали малого хлопчину. Обурені прочани перестали давати милостиню усім прошакам.

— Вкрали міліонера. Підчас переїзду через озеро Онтеріо бандити вкрали канадійського міліонера й власника найбільшої пивоварні на світі Джона Лябатта. В авті вкраденого залишили бандити картку із написом: „За 150.000 доларів віддамо вам Лябатта".

— Дві скрині з наркотиками. Риській поліції вдалося відкрити виїмково великий склад наркотиків. На дні двох скринь знайшли около 20 кільограмів кокаїни, морфію й опія. Вартість наркотиків обчисляють на 300 тис. золотих. Власник скринь — 82-літній старець, що вже, здається, від непамятних часів займався торговлею наркотиків.

— Для залюблених — знижка. Цікавий розпорядок видало міністерство почт і телеграфів Венецуелі. В будучности всі листи, телеграми й почтові пересилки між нареченими й подружами будуть коштувати половину менше як звичайні. М-ство є тої думки, що любов, це головний двигун листування... Коли залюбленим зменшиться оплату за листи, то частіше будуть писати.

— Богослуження в літаку. Один французький місіонар вертався літаком із Сходу до Парижа. Маючи зі собою всі потрібні посудини відправив він підчас лету Службу Божу, якій пасажири прислухувались. Це здається була перша Служба Божа в літаку.

— Боротьба за провінцію Фу-кієн. У китайській провінції Фу-кієн ведуться завзяті бої між комуністами й урядовими військами. Комуністи старалися опанувати місцевість Шуйку, але їх відперли. Страти по стороні урядових військ 1100, повстанців 1400 люда.

— Катастрофа бельгійського літака. На полі біля бельгійського міста Герс знайшли рештки військового літака, що впав підчас катастрофи. Під літаком знайшли тлінні останки обох летунів. Літак відлетів з міста Шафен на зїзд до Сен-Гібер. Причина катастрофи невідома.

— У Манджурії нічого нового. Пірати напали на манджурський пароплав „Інг-кон". Пароплав курсує на ріці Сунгарі. Пірати при відїзді дісталися на чердак як „пасажири", а коли вже були певні, що ніхто їм не загрожує напали на залогу, опанували корабель та зрабували, що далося. Покищо брак докладніших відомостей, але є здогад, що ограбивши корабель затопили його пірати разом із усіми пасажирами та залогою.

— Зарізаний у мішку. Ціла Болгарія із зацікавленням жде висліду слідства, яке поліція провадить у справі „тіла в мішку". Так звуть загально труп мужчини, якого поліція знайшла зашитого в мішку на березі одного лісо-фійського потока. Лікарі ствердили, що вбивство заподіяне ще перед двома місяцями, ам тіло є знаменито законсервоване, бо весь час лежало на леді. Ще цікаве те, що вбивник випатрошив вз трупа усі нутрощі тому, щоб зменшити процес гниття. Поліція покищо безрадна.

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

СПОРТ.

УКРАЇНА — РЕКОРД 8:2 (4:0).

Україна: Бутель; Олійник, Воробець; Підлесецький, Кіцила, Якимів; Крушельницький, (Юськевич), Магоцький, Сиротюк, Міклош, Максимів.

Товариські змагання між цими дружинами вижали до доволі цікавих. Перемога України у так високім відношенні є вповні заслужена. Через цілий час мали чорно-червоні замітну перевагу. Напад комбінував добре в полі і не забував за стріл. Поміч грала без заміту. На перший плян вибився тут Кіцила, який є у повній формі, спеціяліст у грі головою; Воробець в обороні імпонував стартом до мяча і далеким, чистим викопом. Ворота для України добули: Магоцький 3 Максимів 3, Сиротюк і Воробець з карного. Для Рекорду обі лівий лучник. Суддював дуже добре п. Курвайль. Видців поверх 1.000.

МИСТЕЦТВА ЛІГИ.

ЛЬВІВ. Варшавянка — Погонь 2:1 (1:1).
ВАРШАВА. Польонія — Рух 3:3 (1:1).
ПОЗНАНЬ. Варта — Л. К. С. 2:1 (1:0).
КРАКІВ. Краковія — Гарбария 2:1 (1:0).

МИСТЕЦТВА ОКР. ЛІГИ.

ЛЬВІВ. Гасмонея — Чорні 1:1 (0:0).
ЯРОСЛАВ. Лехія — Огніско 2:1 (0:1).

Театри.

Український Нар. Театр ім. Тобілевича.

Коломия:
20. VIII. „Залізна Острога".
21. VIII. „Мазепа."

Станиславів:
22. VIII. „Товаріш".
23. VIII. „Королева кіна".
24. VIII. Ельга.

Великий Міський Театр.
Нечинний з причини ферій

Театр Різнородностей.
Понеділок, 20. VIII. год. 7·30 веч. „Якби я хотіла".
Вівторок, 21. VIII. год. 7·30 веч. „Якби я хотіла".

Кіна.

АПОЛЬО: „Небесні птахи".
АТЛЯНТИК: „Нападиста білявка".
ВАНДА: „Сержант Х" і „Фліп і Флап як вдовиці"
КАСІНО: „Симфонія серць".
КОЛИСЕЙ: Нечинне
КОПЕРНИК: „Чібі" (віденська комедія), „Баль білих зіжечок" (із Містенгет), Барту в Польщі.
МАРУСЕНЬКА: „Дженні Гергардт" і ревія.
МІРАЖ: „Затроєні душі."
МУЗА: „Касанова".
ПАН: „Пригода на Лідо" і „Радіостанія В. П. Н.
ПАЛЯС: „При замкнених дверях".
ПАСАЖ: „Бастер наварив пива" і ревія.
РАЙ: „Пат і Паташон як композитори".
СВІТ: „Двійняк" і „Жінка з Монте Карльо".
СОНЦЕ: „Полумя, що погасає" і ревія.
СТИЛЕВЕ: „Ніч у Каїро" і ревія.
ХІМЕРА: „Тайна білого пекла" та „Романс секретарки".
УТІХА: „Підводний човен ч. 14 затонув" і ревія.

Закордонне радіо.

Понеділок, 20. серпня 1934.

Відень (506,8) 17·05 Концерт солістів, **Брно** (325,4) 11·05 Концерт безробітних музиків, **Прага** (470,2) 15·15 орхестра джезбенд, **Копенгаген** (255,1) 15·30 Концерт, **Лягті** (1807) 17·00 Легка музика, **Париж** (1649) 20·45 Симфонічний концерт, **Штрасбург** (449,2) 20·30 Вечір оперетокь, **Берлін** (356,7) 16·00 Концерт, 17·00 Танкова музика, **Кенігсвустергавзен** (1571) 12·00 Концерт, **Мінхен** (405,4) 13·25 Концерт рад. орхестри, **Букарешт** (365) 20·15 Камеральна музика, **Стокгольм** (426,1) 21·00 Концерт солістів, **Рим** (420,8) 17·00 Вокально-інструментальний концерт.

Вівторок, 21. серпня 1934.

Відень (506,8) 22·50 Популярна музика, **Прага** (470,2) 12·30 Сальонова музика, **Копенгаген** (255,1) 15·00 Данська музика, **Талін** (410,4) 20·05 Концерт радіоквінтету, **Лягті** (1807) 19·20 Симфонічний концерт, **Білгород** (439,8) 19·30 Смичковий квартет, **Берлін** (356,7) 14·15 Концерт, **Кельн** (455,9) 17·15 Популярна музика, **Ляйпціг** (382,2) 16·00 Концерт, **Мінхен** (405,4) 12·00 Концерт симфонічної орхестри, **Букарешт** (365) 20·15 Симфонічний концерт, **Будапешт** (549,5) 19·45 Концерт, **Мілянo** (368,6) 20·45 Опера.

Львівське радіо.

Понеділок, 20. серпня 1934.

6·30–7·30 Ранішня авдиція, 11·57 Сигн. часу, 12·03 Метеорольогічні вістки, 12·05 Огляд преси, 12·10 Концерт легкої музики, 13·00 Полудневий денник, 13·05 Популярна музика, 14·05 Збіжева біржа, 16·00 Весела авдиція, 16·45 Легка музика, 17·00 Авдиція для дітей, 17·15 Камеральний концерт, 17·45 Спів, 18·00 Поворот до ремесла, 18·15 Плити, 18·45 Гутірка, 19·00 Всячина, 19·10 Програма на черговий день, 19·15 Авдиція вояків, 19·40 Військові марші, 19·50 Спортові вісти, 20·00 Світ з висоти, 12·12 Легка музика, 20·50 Вечірний денник, 21·02 Історія одної пісні, 21·12 Популярний концерт, 22·00 Вибух війни, 22·15 Танкова музика.

Вівторок, 21. серпня 1934.

6·30–7·25 Ранішня авдиція, 11·56 Сигн. часу, 12·03 Метеорольогічні вісти, 12·05 Огляд преси, 12·10 Концерт, 13·00 Полудневий денник, 13·05 Авдиція для дітей, 13·20 Концерт, 13·55 З ринку праці, 14·05 Збіжева біржа, 16·00 Гондолієр, 17·00 Скринка П. К. О., 17·15 Камеральний концерт, 18.00 Будівельна гутірка, 18·15 Арії і пісні, 18·45 Мандрівка по Карпатах, 19·00 Всячина 19·10 Програма на черговий день, 19·15 Трасмісія з Варшави, 19·50 Спортові вісти, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Літературні хвилини, 20·15 Плити, 20·35 Польський корабель, 20·45 Вечірний денник, 20·55 Концерт польської музики, 22·30 За кулісами зброєнь, 22·45 Танкова музика.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.